

Legemsbefkaidigelse eller Svagbed for bestandig eller for en Tid maa udtræde af den militære Tjeneste, tør det maaſke betragtes som utvivlsomt, at Loven her nærmest har havt den egentlige Krigstjeneste som Soldat for Øie; men ifølge Udtrykkets Almindelighed maa dog Betegnelsen „den militære Tjeneste“ forstås som medindbefattende Tjenesten som Militærarbeider, ſaa at altsaa den Børnepflichtige, der paa Grund af en ved Tjenestens Udførelse paadragen Legemsbefkaidigelse findes udygtig til egentlig Krigstjeneste, men tjenstedygtig som Militærarbeider, ubetinget maa erklæres for afftaaret fra Udgang til Invalidforsørgelse. Viſnok vil den, der befinder ſig i nævnte Stilling, ſelv ganſke bortſet fra Affattelsen af § 9, i de allerſte Tilfælde mangle Udkomst til Invalidforsørgelse, fordi Lovens § 12, forbuden den i § 9 anførte Betingelse, endvidere betinger Forsørgelsen af, at Bedkommende Evne til at ſørge for ſig og ſin Families Underhold er ſvækket i væſentlig Grad ved Befkaidigelsen, en Betingelse, ſom i Almindelighed ikke vil findes opfyldt af den, der er anſet for tjenstedygtig ſom Militærarbeider. Men der kan dog findes Legemsbefkaidigelſer, ſom, uden at gjøre Bedkommende udygtig til enhver Tjeneste ſom Militærarbeider, under viſe Forudsætninger undtagelſesviſ maa erkendes for at ſvække hans Eghvervsevne i en væſentlig Grad, f. Ex. Tabet af en Finger for viſe Klafſer af Haandværkere. I ſlige Tilfælde at udelukke den Bedkommende fra Invalidforsørgelse vilde ikke blot være ubilligt, men ogſaa ſtaa i Strid med Lovens almindelige Grundſætning, at ikke Legemsbefkaidigelsen i og for ſig, men dens Indflydelse paa den Enkeltes Eghvervsevne er det Afgjørende for Spørgsmaalet om hans Udkomst til Invalidforsørgelse. I nærværende Lovforſlag er det derfor fundet rigtigt at foreſlaa en Affattelse af § 9, hvorved en ſaadan Udførelſe fra Lovens almindelige Grundſætning vil undgaas, ſkjønt det, ſom allerede bemærket, kun vil være ganſke enkelte Tilfælde, hvori den under den nugældende Lov overhovedet kan opſtaa.

Til § 9.

Naar Lovens § 10, ved at give dem, der uden at henhøre til Harens og Sværnets i Forſlagets § 2 nævnte Perſoner beordres til Forretninger i militært Diemed, lige Krav paa Invalidforsørgelse med diſſe, tilføjer, at hver iſær af dem bliver at indordne under den militære Klafſe, ſom det ham overdragne Eghverv efter ſin Befkaidigelsen nærmest maa anſes for at vedkomme, kan man ikke tvivle om, at denne Tilføjeſe er en Levning fra det oprindelige Lovudkaſt, hvori Invalidforsørgelsen var faſtſat til viſe ſamlede Satſer for hver Penſionsklafſe, og altsaa den, der overhovedet ſkulde have Invalidforsørgelse, nødvendigviſ maatte henføres til en af diſſe Klafſer. Saaledes ſom Invalidforsørgelsen er ordnet i Loven, behøves dette ikke; og det ſynes ogſaa i og for ſig Forelagte Lovforſlag m. m.

urimeligt, at Bedkommende, ſkjønt han ikke henhører til Underbefalingsmændenes og de Meniges ſamt de med dem Ugeſtilledes Klafſer i ſin Forsørgelse ſkal have indbefattet et egentligt, udelukkende paa Tjenestetid og Tjenestegrad grundet Penſionsbeløb, iſær da dette under alle Omſtændigheder maa blive højt ubetydeligt; men ſaaledes ſom Lovbeſtemmelsen lyder, antages dette dog for uundgaaeligt, efterſom den militære Klafſe, hvortil han udtrykkelig ſkal henføres, alene har Betydning med Henſyn til det omhandlede Beløb efter Lovens § 12 a. I den foreſlaede Redaktion af Lovforſlagets § 9 er dette forandret.

Man har tillige her optaget det i 1869—70 nedſatte Udvalgs Forſlag om, at Perſoner, ſom beordres til Forretninger i militært Diemed, kun ſaa Krav paa Invalidunderſtøttelse, naar de ikke kunne undſlaa ſig for diſſe Forretninger, f. Ex. Skandſearbejde, Ugtkjørsel o. deſl. Man har ſaa meget lettere kunnet gaa ind paa en ſaadan Tilføjeſe, ſom man ikke derved har afflaaret ſig Muligheden af ad anden Dei at ſøge udvirket en Underſtøttelse for en af Staten antaget Arbeider, ſom maatte komme til Skade under ſaadanne Omſtændigheder, at der var Anledning til at yde ham Hjælp.

Til § 10.

I Udvalgsbetænkningen af 20de Mai 1870 henledes Opmærksomheden paa, at der under Udførelsen af den militære Tjeneste undertiden forekommer Legemsbefkaidigelſer, der ikke ſtrax berøve den Paagjældende hans Tjenstedygtighed, at det, naar Følgerne ſeneviſ viſe ſig, ofte kan være umuligt for Bedkommende at oplyſe de Tilfælde, der have foranlediget dem, og at det derfor kunde være ønskeligt i Loven at indſætte en Beſtemmelse, ſom kunde ſikre dem, der i Fremtiden maatte komme i ſlige Tilfælde, at Beviſerne for deres Berettigelse til Invalidforsørgelse kunde være tilſtede.

Denne Bemærknings Rigtighed anerkes. Det vil være baade i de Paagjældendes og det Offentliges Interesſe, at ſlige Forhold blive underſøgte paa en Tid, da de fornødne Oplyſninger maa forudſættes med Lethed og Sikkerhed at kunne ſtaffes tilveie, og af dette Henſyn har man ogſaa her fulgt Udvalgets Forſlag om Faſtſættelsen af 1 Mars Friſt for Anmeldelse med den Virkning, at Beſtyrelsen, uagtet der ſortiden ikke gjøres eller kan gjøres Krav paa Forsørgelse, dog er forpligtet til at underſøge Forholdet og meddele Altleſt derved. I Øvrigt har man affattet Paragrafen ſaaledes, at det bliver aldeles klart, hvad der efter det Anførte ogſaa var Henſigten med Udvalgets Forſlag, at Undladelſen af en ſaadan Anmeldelse ikke berøver Bedkommende Udgang til Forsørgelse, naar han ellers er i Stand til at godtgjøre ſin Udkomst dertil.

Til § 12.

I Forſlagets § 12 — ſvarende til 1ſte Af-